

Aprecieri pentru *Secrete și destăinuiri*

„Lynn Austin, una dintre autoarele mele preferate, împletește cu abilitate poveștile și secretele a trei generații de femei în acest roman din Epoca de Aur, plin de iertare, iubire și de neprețuita valoare a moștenirii.”

JULIE KLASSEN, autoarea cărților *Fiica apotecarului* și *Comorile naufragiaților*

„*Secrete și destăinuiri* este o poveste încântătoare despre puterea și complexitatea familiei. În acest roman istoric, Lynn Austin împletește cu măiestrie romantism, frământări, o minunată scriitură și câteva surprize încântătoare. Mi-a făcut plăcere să pășesc alături de ea în sclipitoarea societate a New Yorkului și să desprind încet-încet stratul de aur.”

MELANIE DOBSON, autoarea cărților *Ascunsă printre stele* și *Trandafirul iernii*

„*Secrete și destăinuiri* este o poveste minunată despre alegeri, consecințe și noi începuturi. Fiecare capitol m-a atras și mai mult într-o lume a bogăției extravagante și a sărăciei de nedescris și într-o societate care abundă atât în risipă, cât și în scopuri. Dihotomiile New Yorkului din Epoca de Aur sunt expuse de trei generații de femei, fiecare modelată de cultura sa și care caută să își modeleze la rândul ei cultura. *Secrete și destăinuiri* este un roman somptuos, bogat în personaje și în profunzime spirituală. M-am bucurat din toată inima de fiecare pagină.”

JOCELYN GREEN, autoarea cărții *Însemnul regelui*

„Un roman inedit despre complexitatea familiei, despre intriga secretelor păstrate de mult timp, despre marea dragoste de care este nevoie pentru a ierta și a fi iertat. Lynn Austin a împletit intriga din acest roman cu mister, speranță și cu minunea copleșitoare a harului lui Dumnezeu de a ne deschide o cale spre libertate atunci când toate ușile par închise. O poveste plină de compasiune, redată cu mult talent.”

CATHY GOHLKE, autoarea cărților *Imigrantele* și *Medalionul*

„Acest roman poartă semnătura originalității lui Lynn Austin. Veritabila maestră a ficțiunii inspiraționale recurge din nou la un instrument narativ pe care îl cunoaște atât de bine: povestea care se întinde pe mai multe generații. Înlănțuind cu iscusință moștenirea de credință, îndoială și dragoste, Lynn Austin pledează pentru drepturile femeilor în cadrul numeroaselor lor vocații unice într-un mod mult mai profund decât orice alt scriitor pe care îl cunosc. Lynn Austin este una dintre cele mai talentate povestitoare, iar personajele ei sunt puternic conturate.”

RACHEL MCMILLAN, autoarea cărții *Operation Scarlet*

Lynn Austin

SECRETE
și
DESTĂINUIRI

Traducere de Cristina Giurgiu

Copyright © 2024 by Lynn Austin

Ediția originală a cărții a fost publicată cu titlul *All My Secrets*.

Publicată cu permisiune din partea Tyndale House Publishers, o divizie a Tyndale House Ministries.

Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Secrete și destăinuiri

de Lynn Austin

Copyright © 2024 Casa Cărții

OP 2, CP 30

410670, Oradea

Tel.: 0359 800 333; 0728 874 975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României AUSTIN, LYNN

**Secrete și destăinuiri / Lynn Austin ; trad. de
Cristina Giurgiu. - Oradea : Casa Cărții, 2024
ISBN 978-606-732-283-5**

I. Giurgiu, Cristina (trad.)

821.111

Traducerea: Cristina Giurgiu

Editarea: Mirela Ștefan

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Marius Bonce

Tipar executat de

**BOOK
EXPERT**
Powered by METROPOLIS

www.book-expert.ro

*Pentru sora și prietena mea,
Peggy Hach*

1

New York
Iulie 1898

Adelaide

Adelaide Stanhope stătea lângă mormântul tatălui ei, la fel de imobilă și dreaptă precum pietrele funerare din jur. Enormul obelisc Stanhope se ridica amenințător deasupra locului de veci al familiei din cimitirul în care străbunicul ei, bunicul și acum tatăl ei fuseseră înmormântați. Mâna bunicii Junietta Stanhope, înmănușată în dantelă neagră, zăcea moale și fragilă în propria ei mână în timp ce slujba continua monotona. Adelaide pricepea atât de puține din cuvintele preotului încât ar fi putut fi rostite foarte bine într-o altă limbă – *eternitate... țărână... viață... odihnă.*

Tata era mort.

Era mort, iar acum totul în lumea riguros plănuită și manierată a Adelaidei fusese răsturnat, zdruncinat și lăsat să plutească în derivă, precum o navă de lux neputincioasă în strânsoarea unei furtuni.

Mireasma trandafirilor și crinilor, așezați pe sicriul tatălui ei și împrăștiați în jurul acestuia, pluti către ea purtată de adierea vântului. Îmbătătorul parfum părea nepotrivit. De obicei acesta însoțea una dintre mesele grandioase sau balurile mamei sale, umplând conacul lor din New York sau casa de vară din Newport cu mireasma lor. Adelaide închise ochii, imaginându-și-l pe tata

în smoching și cămașa-i albă, scrobită, mama stând semeață lângă el într-o rochie strălucitoare, învăluită în șiruri de perle, în timp ce-și primeau oaspeții în imensul vestibul ticsit de flori. Era o imagine pe care întotdeauna o considerase firească, închipuindu-și că nimic în viața ei n-avea să se schimbe vreodată. Cum va arăta viața acum, fără tata?

Deschise din nou ochii și aruncă o privire la chipul bunicii ei, acoperit de un voal negru, dantelat. Stătea stoică, neclintită, de parcă ar fi fost sculptată din ceară, asemenea figurilor pe care Adelaide le văzuse la Muzeul Madame Tussaud în Londra, anul trecut. Era o tragedie ca un părinte să-și piardă copilul la orice vârstă, însă tata era singurul copil al bunicii Junietta, singurul ei fiu. Adelaide și-o amintea dintotdeauna pe bunica ei ca pe o femeie neobosită, mereu tânără, dedicată fundației caritabile pe care o prezida – o slujbă mai degrabă destinată unui bărbat, însă bunica arareori se conforma regulilor societății. Adelaide fusese apropiată de ea copil fiind, crescând și transformându-se într-o tânără femeie și ocupându-și locul în privilegiata viață a societății de care se bucura acum.

Ochii Adelaidei erau și ei uscați, nu doar pentru că o doamnă cuviincioasă nu plângea niciodată în public, ci pentru că tatăl ei, Arthur Benton Stanhope III, fusese un personaj distant pentru ea, o statuie impunătoare pe un pedestal, un gigant în lumea afacerilor din New York care-și petrecuse cea mai mare parte a vieții Adelaidei în birouri și întâlniri de afaceri înainte de moartea sa neașteptată. Fiind al treilea și ultimul său copil, știa că fusese o dezamăgire pentru el încă din ziua în care se născuse. A treia fiică. Nu fiul pe care-l așteptase. Acum el nu mai era, brusc și pe neașteptate murise singur în conacul lor din New York, în timp ce ea și mama își petreceau vara în casa din Newport, Rhode Island. Adelaide încă se simțea amorțită din cauza șocului morții lui și a călătoriei grabnice cu trenul spre casă. Nimic nu părea a fi real, cu excepția ușoarei apăsări a mâinii bunicii pe mâna ei și a soarelui arzător de deasupra capetelor lor. Puțina umbră oferită de cortina funerară nu oferea nădăjduita alinare.

Preotul închise cartea cu un „amin”. Un oftat scăpă de pe buzele Adelaidei înainte de a și-l putea opri și privi discret în jur, sperând că nimeni nu-l auzise. Nu auziseră. Se obișnuise să fie ignorată în timp ce surorile ei mai mari locuiseră acasă, dar acum, după ce Ernestine și Cordelia se instalaseră în mariaje reușite, Adelaide, în vârstă de nouăsprezece ani, urma să se afle în centrul atenției mamei și al ambițiilor acesteia legate de curtare. Adelaide visase la o nuntă precum a Cenușăresei, însă acum tata nu va mai fi acolo ca s-o conducă la altar.

Se ridică când se ridicară mama și sora ei. Cordelia și soțul acesteia sosiseră seara trecută din Boston, unde locuiau. Nu fusese suficient timp pentru Ernestine, căsătorită cu un conte britanic, să ajungă din Londra, unde-i era căminul. Adelaide o ajută pe bunica ei să se ridice alături de ceilalți.

— Te simți bine, Mimi Junie? șopti ea, folosind numele de alint pe care i-l dăduse în copilărie.

— Da, copilă.

Bunica apucă strâns cu o mână brațul Adelaidei și cu cealaltă bastonul măiestrit sculptat. Bastonul părea a fi parte din ea, un mădular în plus, rareori despărțindu-se de el. Cu toate astea, rareori îl folosea la mers, agitându-l ca pe o armă pentru a-și sublinia o idee sau fluturându-l precum un dirijor bagheta. Însă astăzi se sprijini pe el în timp ce se aplecă, împreună cu Adelaide, ca să arunce și mai mulți trandafiri pe capacul sicriului. Înainte de a trece mai departe, bunica se opri pentru a privi la un aranjament floral pe a cărui panglică scria „Fiu preaiubit”.

— Fiul meu... murmură ea. Fiul meu.

Ar fi fost o binecuvântare dacă nu și-ar fi înțeles pierderea, însă mintea bunicii era încă ascuțită.

— Da, Mimi Junie, răspuse Adelaide. Ți-ai pierdut fiul, iar eu mi-am pierdut tatăl. Îmi pare atât de rău. Vino, ne așteaptă trăsura.

Mimi Junie nu se clinti. Își ridică privirea de la flori și scrută mulțimea îndoliată, înveșmântată în negru, ca și cum ar fi căutat pe cineva.

— Mi-aș fi dorit ca celălalt fiul al meu să fi fost aici, murmură Mimi Junie.

Adelaide simți cum i se furnică pielea.

— Ce vrei să spui, Mimi?

— Celălalt fiu al meu...

Flutură din mână ca și cum ar fi încercat să amestece într-o oală cu amintiri prăfuite pentru a extrage un nume.

— Știi...

Adelaide înghiți.

— Nu mai ai niciun fiu, Mimi. Doar pe tatăl meu. A fost singurul tău copil.

Bunica o privi îndelung, apoi clătină din cap.

— Nu, n-a fost.

Își umbri ochii pentru a se feri de razele soarelui și privi îndelung în depărtare ca și cum l-ar fi căutat, înainte de a-i îngădui Adelaidei s-o conducă la trăsura ce le aștepta. Evident, bunica era confuză. Doar nu avea un fiu secret – nu-i așa?

Adelaide clătină din cap, alungând îndată scandaloasa idee, nu doar pentru că era un afront adus caracterului bunicii ei, ci pentru că un asemenea scandal n-ar fi rămas niciodată ascuns în societatea lor atât de strâns interconectată. Ceea ce le ținea pe Adelaide, pe surorile ei și pe toți prietenii lor în sfera virtuții era frica de a nu cădea în dizgrație.

Trăsura se balansă când vizitiul lui Mimi, Henry, închise ușa și se cățăără pe capră. Călătoriră într-o demnă tăcere. Însă enigmaticele cuvinte ale lui Mimi Junie o zguduiseră pe Adelaide. Oare pierduse vreun fiu în timpul sarcinii, murise la naștere sau în copilărie? N-ar fi existat oare o placă în cimitirul familiei, dacă acesta ar fi fost cazul? Și cu siguranță ar fi menționat o astfel de tragedie înainte de ziua de azi, nu-i așa? Întrebările continuară să frământă mintea Adelaidei în timp ce stătea alături de bunica, mama și Cordelia în imensa sufragerie a conacului lor pentru prânzul funerar, acceptând condoleanțe din partea unei mulțimi de oameni. După o oră lungă, istovitoare, Mimi se întoarse spre ea.

— Mi-a ajuns, Adelaide. Ești amabilă să mă conduci în camera mea?

Nori întunecați umbreau cerul luminos al verii, iar tunetul răsună în depărtare în timp ce Adelaide o ajută pe Mimi Junie să meargă în dormitorul ei, ajutând-o să se așeze în fotoliul de lângă fereastră.

Însă înainte de a pleca, Adelaide se ghemui în fața ei. Trebuia să știe.

— Mimi Junie, la înmormântare ai amintit despre un alt fiu.

— Așa am făcut?

Privi în poală, scoțându-și alene mânușile de dantelă.

— Da. Și a fost prima dată când am auzit despre el. Îmi poți spune mai multe?

Bunica lăsa mânușile și apucă mâinile Adelaidei în ale ei, ținându-le cu o surprinzătoare putere. Întâlni privirea Adelaidei, ochii ei ștersi strălucind de dragoste.

— Ești numită după mine, Adelaide Junietta Stanhope.

— Da, eu...

— Ce planuri au pentru tine?

— Ce vrei să spui?

— Ți-au ales un soț? Ți-au hotărât viitorul?

Schimbarea subiectului o încurcă, însă răspunse ascultătoare.

— Mama crede că există câțiva domni promițători în Newport, dar cu moartea atât de bruscă a tatei, va trebui să respectăm o perioadă de doliu înainte de...

— E viața ta, nu a mamei tale. Ai curajul de care e nevoie ca să te eliberezi de tiparul în care societatea va încerca să te închis-teze? Nu ești nevoită să faci lucrurile în felul lor, să știi.

— N-nu înțeleg...

— Moartea tatălui tău înseamnă că totul se va schimba pentru tine și mama ta. Și pentru mine, fără îndoială. Pe măsură ce vom lua totul de la capăt, vom avea șansa de a ne făuri o nouă viață și de a decide cum vrem să trăim de acum înainte. Schimbarea poate fi dificilă, însă poate fi și foarte benefică pentru noi.

Inima Adelaidei începu să bată cu putere.

— Nu vreau să se schimbe nimic. Vreau să trăiesc așa cum am făcut-o dintotdeauna.

— Totuși, schimbarea se apropie, de asta poți fi sigură. Dar asta înseamnă că ești liberă să faci noi alegeri. Să iubești un bărbat ales de tine și să descoperi bucuria de a fi iubită, în schimb. Dar va necesita curaj.

Adelaide nu putu să răspundă. Era posibil ca întrebările lui Mimi să aibă de-a face cu misteriosul fiu pierdut? Dar nu, îndrăgita ei Mimi Junie, cinstita, formidabila marea doamnă a societății newyorkeze n-ar trăi niciodată o viață secretă, scandaloaasă, cu atât mai puțin să-și îndemne nepoata s-o facă.

Sau?

Se auzi o bătaie înceată în ușă și o slujnică intră cu o tavă de ceai. Ceainicul de argint era mic, iar tava conținea doar o ceașcă și o farfurioară.

— Mama dumitale vrea să te întorci jos, la oaspeți, domnișoară Adelaide.

N-aveau să mai fie întrebări sau dezvăluiri astăzi.

Bunica strânse cu putere mâinile Adelaidei înainte de a le da drumul.

— Dă-mi o sărutare înainte de a pleca, Addy dragă, spuse ea. Adelaide făcu ce i se ceruse. Întotdeauna făcea ce i se cerea.

Junietta

I-ar fi plăcut ca Adelaide să mai rămână puțin. Dintre cele trei nepoate, fata fusese întotdeauna preferata Juniettei. Desigur, dacă bunicilor li se îngăduia să admită astfel de lucruri. Petrecuse mai mult timp cu Addy în copilăria acesteia, decât cu Cordelia și Ernestine, care adesea fugeau și o lăsau în urmă pe sora lor mai mică. Fusese o copilă timidă, sensibilă și serioasă, care adora s-o asculte pe Junietta spunându-i povești. Povestirile biblice fuseseră preferatele ei. Era o povestire biblică anume ce stăruise în mintea Juniettei ziua întreagă – cea în care Isus ajunsese la o înmormântare în care o văduvă își îngropa fiul. Domnului I Se făcuse milă de femeia îndurerată și-l înviase pe fiul ei. Ce n-ar fi dat Junietta ca fiul ei să fie încă în viață!

N-ar fi trebuit să se întâmple așa. Copiii trebuiau să-și îngroape părinții, nu invers. Junietta privi fix la tava și ceainicul de argint, brațele-i fiind prea grele de durere pentru a ridica ceainicul ca să toarne ceai în ceașca fragilă. Durerea, apăsătoare și sufocantă, îi imobilizase trupul în timp ce mintea refuza să se oprească din a răscoli printr-o viață întregă de amintiri și regrete și „ce-ar fi fost dacă?”

Fiul ei era mort. Unde zburase timpul? Viața lui trecuse atât de repede, zilele adunându-se în luni și înmulțindu-se în ani. Și-l imaginează pe A.B. la nouă sau zece ani, cu părul cârlionțat, ochi sclipitori și o nesfârșită curiozitate. Îi plăcea să dezmembreze lucruri pentru a vedea cum funcționează, apoi o implora să-l ajute să le reasambleze. O cutie muzicală. Râșnița de cafea a bucătarului. Un binoclu. Și odată, lanterna magică a bunicului său. Însă când A.B. împlinise șaisprezece ani, îl pierduse în fața influenței tatălui și bunicului său. Acum îl pierduse pentru totdeauna.

Junietta ridică în cele din urmă ceainicul, însă mâna îi tremură în timp ce încercă să toarne, stropind ceaiul peste tot, mai puțin în ceașcă. Nu era pentru prima oară în viață când experimenta acest șoc și pierdere debilitantă. Pe atunci găsise cumva puterea de a-și continua viața până când timpul ajunsese să netezească marginile dureroase ale suferinței. Va trebui să meargă înainte și de data asta. Fundația ei caritabilă era mult prea importantă pentru a o lăsa de izbeliște. De fapt, era ultimul lucru despre care discutase cu A.B. înainte de moartea lui.

O surprinsese întorcându-se mai devreme în New York de la casa lor de vară din Newport.

— Am ceva important la serviciu de care trebuie să mă ocup, îi spusese Juniettei.

Într-o dimineață, ea profitase de timpul petrecut doar în doi la micul-dejun pentru a-i vorbi despre simptomele pe care le experimentase: bătăile mai rapide ale inimii, oboseala atât de cruntă încât ceasuri de somn nu reușeau s-o alunge, gleznele ce i se umflau într-un mod grotesc și făceau imposibilă purtarea pantofilor, respirația întretăiată, amețeala.

El se alarmase instantaneu.

— O să trimit după doctor!

— Am fost consultată deja de doctor, dragul meu. De câțiva, de fapt. Spun cu toții același lucru. Nu există tratament pentru o inimă ce îmbătrânește și se epuizează.

— Atunci trebuie să te odihnești. Să ieși din orașul ăsta sufocant și să petreci ceva timp la mare. Ce-ar fi să te întorci cu mine la Newport și să lași aerul proaspăt și sărat să te înviorereze?

— Newport este ultimul loc în care m-aș duce ca să mă odihnesc! Mă simt amețită numai la gândul nesfârșitelor runde de evenimente sociale ce se învârt ca un carusel scăpat de sub control. Iar aiurelile acelea fade ce se dau drept conversații m-ar omorî de plictiseală cu mult înainte ca inima mea să fie gata să cedeze. Nu, nu vreau să am nimic de-a face cu Newport.

Îi remarcase dragostea și preocuparea în expresia îngrijorată.

— Ascultă, mama...

— Nu, fiule, te rog ascultă-mă. Nu ți-am spus despre inima mea ca să te îngrijezi pentru mine și să încerci să mă cocoleșezi. Ceea ce mă îngrijorează e fundația caritabilă.

O înființase în urmă cu aproape cincizeci de ani și o condusesse încă de atunci, adunând și distribuind milioane de dolari ca să ajute săracii. Își dedicase viața lucrării ei. Însă știa că n-o mai putea conduce singură.

— Știi cât înseamnă pentru mine, A.B., dar acum trebuie să renunț la ea. Mă vei ajuta să găsec o persoană pe care s-o pregătesc pentru a mă înlocui? O persoană căreia să-i pese la fel de mult ca mie?

— Nu există cineva din personalul tău actual care ar putea să preia conducerea?

— M-am gândit la asta și deși fiecare e bun la ceea ce face, nu există nimeni care să pară a fi omul potrivit pentru acest post.

— Înțeleg. Da, sigur că o să te ajut. Promit că o să găsec pe cineva. Însă între timp, trebuie să-mi promiți că vei urma recomandările doctorilor și vei face exact ceea ce spun. Asta înseamnă să urmezi indicațiile, măcar o dată în viață.

Zâmbise când spusese aceste cuvinte și o sărutase înainte să plece. Junietta nu-i promisese așa ceva, desigur.

Fusese ultima dată când își văzuse fiul în viață. O zi mai târziu, acesta se întorsese acasă de la serviciu după-amiaza devreme, plângându-se de o durere cumplită de cap. Dimineața următoare era mort. Niciodată nu-și imaginase că va părăsi lumea asta înaintea ei.

Se gândi din nou la Adelaide. Acum că A.B. murise, Addy era tot ce-i rămăsese Juniettei. Niciodată nu fusese apropiată de nora ei, Sylvia, ale cărei interese arareori coincideau cu ale ei. Iar Junietta nu reușise să aibă nicio influență asupra nepoateilor ei mai mari, Cordelia și Ernestine, care se căsătoriseră una cu un aristocrat din Boston, cealaltă cu un nobil englez. Numai Dumnezeu știa cum erau mariajele lor, cât de insipide și fără rost deveniseră viețile lor. Dar poate mai avea o șansă de-a o salva pe Adelaide. Dacă ar putea găsi puterea necesară. Dacă trupul ei îmbătrânit i-ar acorda suficient timp. Trebuia s-o convingă pe iubita ei nepoată să nu se mulțumească cu o viață de conformism lipsit de noimă, irosind cei câțiva ani atât de trecători pe care Dumnezeu i-ar putea da.

Junietta își scoase pantofii și-și sprijini picioarele pe pernă, așa cum o instruiseră doctorii. Apoi întinse mâna după Biblie și o deschise la psalmul ei preferat, deși cunoștea pe de rost cuvintele. Acestea aveau să fie rugăciunea ei, pentru Adelaide și pentru fundație. „Învață-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă.”

Sylvia

Sylvia simți o ușurare imensă când ultimul oaspete plecă. Slujitorii aveau să se ocupe de resturile prânzului funerar, iar Sylvia putea fi, în sfârșit, singură. Când dădu să iasă din sufrageria cavernoasă pentru a urca la etaj, fiicele sale, Cordelia și Adelaide, se agățară de ea, oferindu-se să o însoțească, să stea cu ea.

— Nu e necesar, le asigură ea. Sunt bine.

În timp ce se desprinsese ușor, se gândi că ele aveau nevoie de mângâiere și consolare din partea ei mai degrabă decât ea din

partea lor, însă nu le putea oferi nici una, nici alta. Nu-și mai putea păstra calmul prefăcându-se că e curajoasă, nici nu le putea permite fiicelor sale să o vadă cedând. Le asigură că va fi bine și închise ușa.

Dormitorul Sylviei părea mai călduros decât încăperile de la parter, întunecat și protectiv, cu obloanele închise pentru a-l proteja de soarele verii. Camerista o ajută să-și scoată hainele de înmormântare, apoi o întrebă dacă mai avea nevoie de ceva.

— Nu, mulțumesc. Sun dacă am nevoie.

Rămase în mijlocul încăperii după ce fata ieși, privind în jur. Toate erau la locul lor, fiecare suprafață era ștersă de praf și lustruită, așternuturile de pe pat și covoarele erau imaculate și fără cute. Arătau ca întotdeauna, de parcă nimic nu se schimbase în viața ei și simți amețitorul impuls să smulgă cuvertura de pe pat, să arunce pernele pe podea, să tragă sertarele comodei și să răvășească tablourile, astfel încât imaculata încăpere să se potrivească cu tumultul din inima ei. Șocul aproape că trecuse acum, când pașii necesari pentru înmormântare fuseseră parcurși. Începea să înțeleagă enormitatea pierderii ei.

Nu-i posibil ca A.B. să nu mai fie. Nu se poate! Repetase în tăcere refrenul pe parcursul interminabilei călătorii de la Newport. Însă el nu mai era. Sylvia era singură. Și așa avea să fie de acum înainte.

Se duse la ușa ce dădea spre dormitorul alăturat, dormitorul lui A.B., și aruncă o privire în încăpere. Încă se mai simțea familiarul lui miros. Hainele pe care le purtase întotdeauna încă atârnavau în dulap. Lucrurile pe care le purtase în buzunare zăceau pe comodă, alături de ceasul și lanțul de aur. Însă Sylvia nu putu suporta să intre în încăpere. Era prea devreme. Închise din nou ușa și se afundă în scaunul așezat în fața măsuței de toaletă.

Nu avusese șansa de a-și lua rămas-bun. Când el hotărâse să se întoarcă la New York, Sylvia rămăsese în Newport, delectându-se cu petreceri, excursii cu vaporul și strălucirea aurie a verii la mare. Fusesse ușor enervată pe el când spusese că pleacă, pentru că asta însemna că nu va avea un însoțitor la balul de vară al familiei Vanderbilt. Acum nu-l va mai avea alături niciodată.

Una era să-și țină capul sus și să rămână bravă pe parcursul serviciului funerar, al înmormântării și mai apoi al prânzului ce urmase. Sylvia însă nu era sigură că ar putea continua acest rol pentru tot restul vieții sale. Își privi reflecția în oglinda mesei de toaletă. Cum era posibil să fie văduvă la vârsta de patruzeci și șase de ani?

— Ar fi trebuit să mă întorc cu el la New York, șopti cu voce tare.

Repetase aceste cuvinte de nenumărate ori în ultimele câteva zile. „N-ai fi putut face nimic”, îi spusese doctorul când îi adresase aceleași cuvinte. Asigurările lui n-o consolaseră. Ar fi trebuit să fie lângă soțul ei când a murit.

Sylvia se ridică și începu să măsoare încăperea de la măsuța de toaletă la fereastră și înapoi. N-avea la cine să apeleze în momentele ei de tristețe. Prietenele ei din lumea bună erau mai degrabă rivale decât confidente, iar Sylvia nu putea avea încredere că secretele sale, odată dezvăluite, n-aveau să ajungă subiecte de bârfă. Întotdeauna fusese distantă față de agitata, încrezătoarea sa soacră, deși trăiseră sub același enorm acoperiș în toți acești ani. Ernestine și Cordelia se căsătoriseră și plecaseră de acasă, lăsând-o în urmă doar pe Adelaide, o copilă al cărei temperament timid era atât de diferit de al Sylviei. Trebuia să rămână puternică de dragul Adelaidei.

Se opri din mers și apucă evantaiul de fildeș pe care-l folosisese la înmormântare. Sylvia se temuse că înmormântarea nu se va sfârși niciodată. Dezlănțuisese o avalanșă de amintiri ce îi amin-teau de toate înmormântările pe care le îndurase, de toți cei dragi pe care-i pierduse. Nu era pregătită să-și îngroape soțul atât de curând – însă nu fusese pregătită să-i îngroape nici pe ceilalți.

Ce urma?

Sylvia nu știa. Avocatul familiei o asigurase că se va întoarce pentru a o ajuta să pună la punct lucrurile legate de avere. Poate că știa el ce avea să urmeze, în afară de un an de doliu. Un an de viață în umbră în timp ce-și revenea din durere, în timp ce viața își continua cursul în jurul ei. Se simțea furioasă pe A.B. pentru faptul că o părăsise brusc. Trăise confortabil sub protecția lui,

fără să se gândească niciodată la bani, bucurându-se de statut și putere în societatea newyorkeză datorită lui. Însă toate acestea erau acum amenințate. Gândul o îngrozea.

Îngrozitoarele schimbări pe care le experimentase în timpul copilăriei, apoi din nou în perioada tinereții, nu fuseseră sub controlul ei. De această dată se va asigura că va rămâne în control și că nimic nu se va schimba. Făurise o viață bună alături de soțul ei, o viață pe care o iubea. De dragul Adelaidei, de dragul ei însăși și din respect pentru memoria lui A.B., se va asigura că viața va continua la fel ca înainte.

Se îndreptă spre pat și ridică fotografia lui A.B. pe care o păstra pe noptieră. Îi era rușine să-și amintească faptul că nu-l iubise când se căsătoriseră. În toți acești ani, ținuse secret motivul real pentru care se căsătorise cu el. Însă, de-a lungul anilor, respectul ei pentru el se transformase încet în afecțiune, apoi în dragoste. Îi spusese în ultima vreme că îl iubea? Spusese acele cuvinte pe când se aflau în Newport? Înainte ca el să se întoarcă la New York? O durea că nu-și putea aminti. Cum de lăsase să treacă zile sau săptămâni sau chiar luni fără să spună acele cuvinte prețioase?

Sylvia se străduise ziua întreagă să nu cedeze în fața durerii și pierderii resimțite, să nu-și lase fiicele, sau slujitorii sau pe oricine altcineva s-o vadă plângând. Rivalele invidioase o porecliseră Regina de Gheață, din cauza frumuseții tenului său deschis la culoare și a părului blond, a comportamentului rece, distant. Își perfecționase acel rol glacial pentru că experiența o învățase că era mai bine să rămână distantă decât să fie vulnerabilă și să riște a fi rănită. Însă acum durerea se dezlănțuise ca un foc în lăuntrul ei, topind gheața. În seara aceasta, inima Sylviei Grace Stanhope se frângea. Își acoperi fața în timp ce un val de amintiri dureroase o copleși. Le îngădui, în cele din urmă, să se reverse în lacrimi.